

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

STOPPEN MET DOPPEN

Een klucht in drie bedrijven

door

Dirk Dobbeleers

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.2259

PERSONAGES

3 dames - 4 heren

Ben : werkloos, beroepsdopper, een geboren organisator en plantrekker
Joris : net werkloos geworden, werkte vroeger bij de stempelcontrole, een wat sullig bureaumannetje
Jaak : net werkloos geworden, een wat simpele ex-cafébaas
Martine : het pittige vrouwtje van Ben, legerkapitein Kolonel Patrick Boumans
Linda : vrouw van Joris, brandweercommandant
Karen : vrouw van Jaak, rijkswachter

De stemmen van Gerda (ik verklap niet wie dat is) en een hostess.

Staar u niet teveel blind op de eigenschappen sullig, simpel en organisator. Naarmate het stuk vordert en de toestanden zich opstapelen, blijft er van deze karaktertrekjes niet altijd veel over.

De leeftijden spelen niet zoveel rol. Het kunnen allemaal dertigers of veertigers zijn. De kolonel is best wat ouder.

TIJDSTIP

Een gewone weekdag in augustus of september, want dat zijn de wespenmaanden. (Er wordt in het stuk even naar de aanwezigheid van wespen verwezen.)

Eerste bedrijf : 's morgens iets voor elf uur

Tweede bedrijf : dezelfde dag, sluit op enkele minuten na aan bij het eerste bedrijf, dus rond het middaguur

Pauze

Derde bedrijf : dezelfde dag, een half uur later (een pauze duurt nu eenmaal een half uur), het is dus rond één uur

1

DECOR

Heel het stuk speelt zich af in het appartement van Ben en Martine. Het is vrij sjiek ingericht. (Ofschoon dit alleen voor de eerste zinnen belangrijk is.)

Het traditionele gedoe met zetels, een kastje, een salontafel, een tapijt, enzovoort. Verder bevat de flat een logeerkamer, een badkamer, een slaapkamer en een keuken. Al deze kamers geven uit op de woonkamer. Het is erg belangrijk dat er op al deze deuren een sleutel zit.

In de buurt van de buitendeur bevindt zich een haakje waaraan de sleutels gehangen worden.

Veel plezier en succes!

E E R S T E B E D R I J F

(De scène is leeg. We zien het smaakvol ingerichte appartement van Ben. Het oogt zelfs nogal sjiek. We horen gerommel aan de deur. Joris, Jaak en Ben, drie werklozen, komen binnen.)

BEN : Welkom in mijn stulpje, Jaak en Joris! *(Ben hangt zijn sleutel aan een haakje.)*

JAAK : Noem jij dat een stulpje, Ben! In vergelijking met mijn krot woon jij in een paleis.

JORIS : Ja, mijn appartementje is ook heel wat minder sjiek dan dat van jou, Ben.

JAAK : En tenslotte ben jij ook maar een dopper, net als wij.

BEN : Vergeet niet dat mijn vrouw een goede job heeft. Maar zet jullie toch! Wat zal het zijn? Twee pintjes zoals gewoonlijk ? *(Joris en Jaak knikken bevestigend. Jaak wil opstaan.)* Nee, nee, Jaak, blijf jij maar zitten. Hier ben ik de waard. *(Ben even af. Hij haalt de pintjes en komt onmiddellijk terug.)*

JAAK : Het doet nog altijd raar, Joris. Telkens als ik het woord pintje hoor, wil ik nog naar mijn tapkraan lopen.

JORIS : Dat is normaal, Jaak.

JAAK : Het is ook allemaal zo vlug gegaan. Twee maanden geleden had ik nog een goed draaiend café en nu heb ik niets meer. Allemaal de schuld van die grote, zogezegd slimme meneren van Brussel. Zij beslisten dat werklozen niet meer dagelijks moesten gaan stempelen. Mijn café, dat naast het doplokaal lag, liep natuurlijk leeg. Een maand later was ik failliet en zelf werkloos. *(Er mag tijdens het gesprek uiteraard van het bier gedronken worden.)*

JORIS : Tegen wie zeg je het, Jaak! Mijn stempellokaal, dat naast jouw café lag, liep ook leeg.

BEN : Ja, het leven kan hard zijn. Jij die mij vroeger elke dag trouw mijn stempel gaf, mag die nu zelf ELKE MAAND gaan halen.

JAAK : Ik dacht nochtans dat staatsbedienden meer werkzekerheid hadden. Konden ze jou dan niet gewoon overplaat-
sen?

JORIS : Het is allemaal een kwestie van vaste benoemingen en anciënniteit en ik heb geen vaste benoeming en niet genoeg anciënniteit. Dan kan je als staatsbediende je werkzekerheid wel vergeten.

BEN : Je kan natuurlijk nog altijd bidden, Joris. Geef ons heden onze dagelijkse stempelcontrole.

JAAK : Jij kan er misschien om lachen, want jij bent het doppen al gewoon. Maar voor ons valt de aanpassing niet mee.

JORIS : Ja, mannen als Ben noemden wij beroepsdoppers.

BEN : Hola, hola, ik een beroepsdopper? Ik stempel nog maar vijf jaar en daarvoor heb ik vijf jaar gewerkt. Als je heel de periode samen bekijkt, dan kan je zelfs zeggen dat ik halftijds werk en halftijds dop.

JAAK : Het uitleggen kan Ben goed. Dat had ik al aan de toog gemerkt.

BEN : Dan moet je mijn vrouw eens horen. Daar krijg zelfs ik geen speld tussen.

JORIS : Tegen wie zeg je het: mijn vrouw is een echte commandant.

JAAK & BEN : De mijne ook!

JORIS : Nee, nee, zo bedoel ik het niet. Mijn vrouw is een ECHTE commandant... bij de brandweer. Ze blust alles. Ik kan thuis zelfs geen sigaret aansteken.

BEN : En jouw vuur, blust ze dat ook ?

JORIS : Zoals de stempelcontrole tegenwoordig...
maandelijks. (Gelach)

JAAK : Eigenlijk heb ik geen reden tot lachen. Mijn vrouw is een echte gendarme.

BEN & JORIS : De mijne ook!

JAAK : Nee, nee, mijn vrouw is een ECHTE gendarme. Ze werkt bij de rijkswacht. Elke dag slaat ze mij in de boeien.

BEN : Dat klinkt als een SM-spelletje, Jaak.

JAAK : Het enige spelletje dat ik erin herken is "Mens erger je niet!".

BEN : Dat spelletje speelt mijn vrouw ook dagelijks. Zij is een echte kapitein.

JORIS & JAAK : De mijne ook!

BEN : Nee, nee, mijn vrouw is een ECHTE kapitein... bij het leger. Ze heeft sterren en ze laat mij dagelijks sterretjes zien. Vroeger was ze sergeant. Toen had zij strepen op haar epauletten en ik strepen in mijn broek... van de schrik. Anderzijds heeft een job bij het leger ook voordelen. Mijn vrouw is namelijk dikwijls het huis uit voor manoeuvres. Deze week heb ik alweer het kot vrij.

JAAK : Ging mijn vrouw ook maar eens een week op manoeuvre.

JORIS : Welke manoeuvres zijn dat dan?

BEN : Dat weet ik niet precies. Ik denk dat de meeste manoeuvres zich 's nachts in die kleine tentjes afspeelen.

JAAK : In dat geval ben ik blij dat mijn vrouw geen week weg is voor manoeuvres.

BEN : Wees gerust, bij de rijkswacht doen ze ook manoeuvres, maar die spelen zich af in de auto... op de achterbank. *(Joris lacht hartelijk.)* Jij moet niet lachen, Joris, als het nergens brandt, oefenen die brandweerlieden op het blussen van elkaars vuur. *(Gelach)*

JORIS : Eigenlijk is dat allemaal niet om te lachen.

JAAK : Trek het je niet aan! Je kent Ben, he, die lacht met alles.

JORIS : Eigenlijk kennen wij elkaar helemaal niet.

BEN : Joris heeft gelijk. Ofschoon wij elkaar dagelijks zagen, kennen wij elkaar niet. Maar dat gaat van nu af aan veranderen. Vanaf vandaag zullen wij regelmatig afspreken.

JORIS : Dat vind ik geen slecht idee. Ik word dat thuis zitten toch nooit gewoon.

JAAK : Ik ook niet! Het ergste vind ik dat de tijd zo traag gaat.

JORIS : Tegen wie zeg je het! Hoe laat is het eigenlijk?

BEN : Bijna elf uur!

JAAK : (*Zuchtend*) Normaal draaide mijn café nu al op volle toeren.

BEN : Ja, en normaal draaide ik al op volle toeren in jouw café. Over café gesproken: ik zal de glazen nog eens vullen. (*Hij gaat pintjes halen en komt dadelijk terug. Hij schenkt drie biertjes uit en zet nog een aantal volle flesjes op tafel.*)

JORIS : Eigenlijk zijn wij nog te jong om beroepsdopper te worden.

JAAK : De vraag is: wat kunnen wij dan wel worden? Ik kan alleen tappen.

BEN : Ik kan alleen drinken.

JORIS : En ik heb alleen ervaring met stempelen.

BEN : Ja, en met stempelen is nu niet bepaald veel geld te verdienen.

JAAK : We kunnen natuurlijk gewoon werk gaan zoeken.

JORIS : Dat heeft weinig zin: er zijn al bijna een half miljoen wachtenden voor ons.

BEN : Ik heb ook geen zin om me in weer en wind voor een hongerloon dood te werken. Ik wil op korte tijd veel geld verdienen zonder er veel te moeten voor doen.

JAAK : Ik ook!

JORIS : Wie wil dat niet ?

BEN : En ik wil dat geld voor mezelf, want momenteel draagt mijn vrouw de broek... met de portefeuille in haar achterzak.

JAAK : Ik wil ook wel wat meer zakgeld. Ik krijg net genoeg zondag om wormpjes te kopen om 's maandags te gaan vissen.

JORIS : Ik kreeg ook nooit geld om een reeks postzegels voor mezelf te kopen.

BEN : Maar vanaf nu zal dat gedaan zijn!

JORIS : De vraag is alleen: hoe gaan we daar verandering in brengen?

BEN : Er moeten toch manieren zijn om gemakkelijk en vlug rijk te worden.

JAAK : We kunnen misschien een bank overvallen.

JORIS : Dat durf ik niet. Dat houdt teveel risico's in. Ik zou liever op de Lotto spelen.

JAAK : Maar Joris, dan kan het jaren duren vooraleer we rijk zijn. Als we ooit rijk worden...

BEN : Ik heb het! Een van ons laat zich ontvoeren, we eisen een losgeld en dat verdelen we onder ons drietjes. Dan hebben we meteen geld genoeg om een luxeleventje te leiden.

JORIS : Is dat niet gevaarlijk? Ik ben als de dood voor de politie, Ben.

JAAK : ... en voor de rijkswacht.

BEN : Daar is niets gevaarlijk aan als iedereen zijn verstand bijhoudt.

JAAK : Hoe kan je nu iets bijhouden dat je niet eens hebt ?

BEN : Maak je geen zorgen, Jaak, laat het denkwerk maar aan mij over!

JORIS : Om eerlijk te zijn zie ik het niet helemaal zitten. Ik heb nog wel enkele vragen.

BEN : Geen probleem, vragen staat vrij!

JORIS : Eerst en vooral: waar houden we ons na de ontvoering schuil?

BEN : Hier natuurlijk! Mijn vrouw is toch een hele week weg.

JAAK : Als we het doen... ik zeg duidelijk "als we het "doen"... wanneer slaan we dan toe ?

BEN : Zo vlug mogelijk! Waarom nu niet?

1

JORIS : Wie gaan we ontvoeren?

BEN : Aangezien alles zich in mijn appartement afspeelt, kom ik niet in aanmerking.

JAAK : Ik heb eigenlijk niet zoveel zin om ontvoerd te worden.

BEN : *(Voor Joris iets kan zeggen)* Dat is dan afgesproken. We kidnappen Joris.

JORIS : Maar ik wil niet ontvoerd worden.

BEN : Goed, we zullen stemmen. Wie stemt er voor de ontvoering van Joris? *(Ben steekt zijn hand overtuigend op. Hij kijkt Jaak aan. Deze reageert niet.)* Als Joris het niet is, dan ben jij het. *(Jaak steekt aarzelend zijn hand op.)* Dat zijn twee stemmen. Wie stemt er tegen de ontvoering van Joris? *(Joris steekt zijn hand op.)* Dat is dan beslist.

JORIS : Maar ...

BEN : Niets te maken... De democratie moet nu eenmaal gerespecteerd worden. Vooruit, drink nog een pintje, Joris! *(Ben neemt een pintje dat nog op tafel staat en geeft dat aan Joris. Ben en Jaak mogen nog iets drinken.)* Eigenlijk heb jij de gemakkelijkste rol. Jij moet alles alleen maar ondergaan. Wij doen al het moeilijke en gevaarlijke werk.

JORIS : Ik wil wel weten wat jullie precies gaan doen.

BEN : We gaan samen naar beneden. Jaak en ik grijpen je vast, vlak voor mijn appartement. Jij gilt iets in de aard van: "Help, ik word ontvoerd!" Wij sleuren je hier binnen en we telefoneren naar jouw vrouw om het losgeld te eisen.

JORIS : Kunnen jullie dan niet zonder al dat gedoe naar mijn vrouw telefoneren?

BEN : Er moeten toch getuigen aanwezig zijn bij jouw ontvoering. Die kunnen dan hun verhaal vertellen aan de kranten, de radio en de televisie. Het moet toch een beetje echt lijken. Zo worden we niet alleen rijk, zo worden we ook nog beroemd.

1

JORIS : Ik wil helemaal niet beroemd worden.

BEN : Jij hebt niets te willen.

JORIS : Ik moet zeggen dat ik me hier al helemaal thuis voel.

BEN : Maak je geen zorgen! De details regelen Jaak en ik wel. Ik ga snel het nodige materiaal bij elkaar zoeken. *(Hij zoekt tijdens de volgende dialoog in de kasten naar nylonkousen.)*

JAAK : Moeten we het ook niet over het losgeld hebben, Ben?

BEN : Natuurlijk! Hoeveel kan jouw familie dokken, denk je?

JORIS : Rustig aan, wij zijn geen kapitalisten, hoor!

BEN : Kom, kom, jullie hebben toch wel een centje opzij gelegd.

JORIS : Ja, maar dat is voor later.

BEN : Nee, nee, dat is voor nu. Laat ons zes miljoen frank losgeld vragen.

JAAK : Amai, dat is niet niks!

JORIS : Zes miljoen? Dat krijgen wij heel ons leven niet bij elkaar.

BEN : Dat is dan spijtig. Dan zullen we je moeten... *(gebaar van keel oversnijden)*

JORIS : Dat menen jullie niet.

JAAK : Ik niet, hij wel!

BEN : Rustig aan, Joris, ik heb toch niet gezegd dat je vrouw alleen voor die zes miljoen moet zorgen. Heb jij geen schoonmoeder die er warmpjes inzit? *(Joris knikt bevestigend.)* Heb jij toevallig geen rijke suikertante? *(Joris knikt weer bevestigend.)* Beschouw dat dan als een voorschot op je erfenis.

JORIS : Ja, maar jullie houden er blijkbaar geen rekening mee dat ik die erfenis nu met jullie moet delen.

BEN : En jij vergeet blijkbaar dat je van dat geld anders niets zou zien. Je vrouw zou alles alleen op haar bil slaan. Wie weet laat ze je niet in de steek.

JORIS : *(Toch nog niet helemaal overtuigd)* Misschien heb je wel gelijk.

1

BEN : Natuurlijk heb ik gelijk. Ik heb altijd gelijk... als mijn vrouw er niet is. *(Hij vindt de nylonkousen.)*
Aha, dat is wat ik zocht. *(Hij geeft een paar aan Jaak en steekt een paar in zijn zak.)* Dat moet je straks over je hoofd trekken. *(Ben blijft in de kasten rommelen.)*

JAAK : Ik hoop maar dat jouw vrouw geen zweetvoeten heeft. Ze zijn toch van je vrouw?

BEN : Van mijn moeder zijn ze niet! *(Jaak draait de kousen ondertussen binnenste buiten.)* Wat doe jij nu?

JAAK : Ik kijk na of er geen naam opstaat. Ik zou niet willen dat de mensen denken dat ik met jouw vrouw aanhoud.

BEN : *(Hij neemt een stevig touw uit de kast.)* Dit hebben we ook nodig.

JORIS : Jullie gaan me toch niet vastbinden?

BEN : Natuurlijk, om bergen te beklimmen ga ik het nu niet gebruiken. Trouwens, het moet toch een beetje echt lijken. Ziezo, ik ben klaar.

JORIS : Ik niet!

BEN : Vooruit, of we binden je hier al vast!

JORIS : Mijn pintje is nog niet leeg.

BEN : Dat is geen probleem! *(Ben houdt het glas dreigend boven het hoofd van Joris.)*

JORIS : Ik vind toch dat jullie een beetje te hard in dit spelletje opgaan.

BEN : Spelletje? Spelletje? Dit is helemaal geen spelletje meer, vanaf nu is dit pure ernst. Roepen jullie de lift al maar, ik kom dadelijk. Nog even opruimen!

JAAK : *(Terwijl hij met Joris de scène verlaat.)* Trek het niet te lang, he, anders doet Joris het nog in zijn broek!

BEN : Nee, nee! *(Hij gaat naar de kast en neemt er een flesje uit. Hij haalt ook een zakdoek uit zijn zak.)*
Ziezo, dat is dat! Ik ben ervan overtuigd dat die chloroform zijn werk zal doen. *(Hij gaat naar de deur.)*

1

Daar draait hij zich nog even om naar het publiek.)
Zoals ik al zei: het moet toch een beetje echt lijken!
(Af.)

(De scène is even leeg. Dan horen we gerommel aan de deur. Even later komen Martine, de vrouw van Ben, en kolonel Boumans binnen.)

MARTINE : Kom binnen, mon kolonel, en let niet op de rommel.
Dat heb je als manlief een weekje alleen thuis is.

KOLONEL : Ik zou het nochtans zo ver niet laten komen.

MARTINE : Jij bent orde en discipline gewoon van in het leger. In het stempellokaal besteden ze daar nu eenmaal niet zoveel aandacht aan.

KOLONEL : Is je man nu nog steeds werkloos? Die is volgens mij ook liever lui dan moe.

MARTINE : Volgens mij ook!

KOLONEL : Ik begrijp niet wat jij in hem ziet.

MARTINE : Ik ook niet!

KOLONEL : Waarom ben je dan met hem getrouwd?

MARTINE : *(Flirtend)* Omdat ik jou toen nog niet kende. Ach, eigenlijk is hij de slechtste niet. *(Weer flirtend)* Hij vindt het tenslotte ook goed dat ik voortdurend op maneuvers ga. *(Ze merkt de lege bierflesjes op de tafel.)* Hij is blijkbaar weer aan zijn eigen maneuvers bezig.

KOLONEL : *(Bekijkt het grote aantal lege flesjes op tafel.)* Heeft hij dat vandaag al allemaal naar binnen gewerkt? Het is amper elf uur.

MARTINE : Ja, ja, Ben werkt ook hard, maar op zijn manier.

KOLONEL : Ben is een echte profiteur.

MARTINE : Kunnen we niet stoppen met over Ben te praten. *(Flirtend)* Daarvoor zijn we toch niet naar mijn appartement gekomen. Als je zo doorgaat, krijg ik misschien nog schuldgevoelens.

KOLONEL : Dat is niet mijn bedoeling. Ik wil alleen het beste voor je. Ik heb soms de indruk dat je man je dat niet kan geven.

MARTINE : (*Flirtend*) Zou jij beter voor mij zorgen? (*De kolonel bevestigt dat.*) Waarom moet ik dan zolang op mijn promotie wachten?

KOLONEL : Is het je dan daar enkel om te doen? Je geeft me een indruk van "Ik wil best met jou naar de sterren kijken als ik daardoor zo nu en dan mijn sterretje kan meepikken."

MARTINE : Zo bedoel ik het niet. Ik wil alleen maar zeggen dat wij veel meer samen kunnen zijn als ik tot kolonel benoemd word.

KOLONEL : Je wordt niet onmiddellijk kolonel, eerst word je majoor. Let op, geen kletsmajoor, he! (*Hij lacht overdreven met zijn flauwe grapje.*)

MARTINE : Kletsmajoor, koloniaal of majoret, dat speelt geen rol... als ik maar bevorderd word.

KOLONEL : Je weet wat je daarvoor moet doen.

MARTINE : (*Flirtend*) En of ik dat weet!

KOLONEL : Je weet best dat je daarvoor examens moet doen.

MARTINE : (*Flirtend*) Kan ik dan bij jou geen praktisch examen afleggen?

KOLONEL : Ach, schei toch uit!

MARTINE : Dat is ook de eerste keer dat je dat tegen mij zegt.

KOLONEL : Je weet best wat ik bedoel. Zo'n examen moet je zelf afleggen. Daar kan ik je niet bij helpen.

MARTINE : (*Weer flirtend*) Kan jij de vragen niet te pakken krijgen en aan mij geven?

KOLONEL : Jij vraagt mij om te bedriegen.

MARTINE : En dan? Ik bedrieg mijn man toch ook!

KOLONEL : Dat is iets helemaal anders. Je weet toch dat ik voor dergelijke praktijken kan gedegradeerd worden.

MARTINE : Dat is natuurlijk ook een oplossing. Als jij tot kapitein gedegradeerd wordt, dan zien wij elkaar ook

meer. Misschien word je wel weer sergeant. Dan is het gedaan met baas spelen over mij. Dan deel ik de lakens uit... ook tussen de lakens.

KOLONEL : Of ik word overgeplaatst en dan zien we elkaar nooit meer.

MARTINE : 't Is al goed. Ik geef me over. Ik zal die examens wel eens mee doen, als het dan toch niet met de lange... arm kan. Maar nu niet, nu verlang ik (*flirtend*) hartstochtelijk naar iets anders.

KOLONEL : (*Hij beantwoordt voor het eerst haar geflirt.*) Dat zal wel, dat zal wel.

MARTINE : Weet je wat ik het meest mis op die manoeuvres?

KOLONEL : (*Inmiddels vrijend*) Geen flauw idee van!

MARTINE : Een bad!

KOLONEL : Een bad?

MARTINE : Ja, ik voel me vies als ik een dag niet in bad geweest ben. Daarom gaan wij eerst gezellig samen in bad. (*Martine begint de kolonel uit te kleden. Ze frult wat aan de sterren op zijn epauletten. Hij staat op. Samen evolueren ze naar de badkamer.*)

KOLONEL : Hola, hola! Blijf van mijn sterren af! Een kolonel blijft een kolonel, zelfs in bad! (*Beiden af. Martine komt even terug op. Zij opent een kast of een lade en haalt er een sleutel uit. De kolonel steekt zijn hoofd nog even buiten.*) Waar blijf je, mijn kapitein?

MARTINE : Ik kom, mon kolonel! Even de sleutel nemen, dan kan ik de deur op slot doen. Stel je voor dat mijn man ondertussen thuiskomt en jou in zijn bad vindt, hij zou er een echt bloedbad van maken.

KOLONEL : Kunnen we dan niet beter ergens anders heen gaan?

MARTINE : (*Ze duwt hem binnen.*) Te laat!

(*De scène is even leeg. Dan komen Ben en Jaak terug binnen. Ze hebben hun jassen helemaal dichtgeritst en hun kraag omhooggezet. De nylonkous is nog over hun hoofd getrokken. Tussen hen hangt een volledig*

1

versufte en verdoofde Joris. Hij is vastgebonden aan handen en voeten en hij heeft een prop in zijn mond. Bind Joris niet té vast, want hij moet straks zijn armen en benen nog een beetje kunnen gebruiken. Ben heeft de zakdoek met chloroform nog in zijn hand.)

BEN : *Ziezo, dat ging vlotter dan ik dacht. (Ze gooien Joris in de zetel. Hij verroert niet. Ze trekken de nylonkousen van hun hoofd. Ben steekt de kousen in zijn jaszak. Jaak gooit ze op tafel.)* Wel gek dat geen enkele van die omstaanders ons gevolgd heeft.

JAAK : Ik ben blij dat de slager die daar met dat grote mes stond te zwaaien, ons niet te pakken kreeg!

BEN : Dat stelde niets voor! Die man zijn gehakt was gewoon uitverkocht. Hij ging op zoek naar nieuw vlees en toevallig kwamen wij voorbij!

JAAK : Ik zweet er toch van! Vrouwen mogen blij zijn dat ze dat maar aan hun benen moeten doen. Waar kan ik me even verfrissen?

BEN : De badkamer is daar. *(Jaak gaat erheen. Hij heeft de deurklink al in zijn hand. Op dat moment rolt Joris uit de zetel.)* Wacht eens, laat ons eerst Joris terug op de zetel leggen. *(Jaak helpt Ben.)*

JAAK : Zou hij dood zijn?

BEN : Natuurlijk niet! Chloroform verdooft alleen.

JAAK : Misschien heb jij wel teveel van dat goedje op die zakdoek gedaan.

BEN : Als je nog veel zaagt, laat ik jou ook snuiven. *(Hij houdt de zakdoek in zijn richting.)*

JAAK : Gooi die zakdoek liever in de vuilbak.

BEN : Weet je wat de zakdoeken tegenwoordig kosten. Ik ben werkloos, hoor! Ik zal hem even in de wasmachine gooien. Eén keer wassen en je ruikt niets meer van die chloroform. *(Hij wil naar de badkamer gaan.)*

JAAK : Waar staat die wasmachine?

BEN : In de badkamer natuurlijk! *(Hij heeft de deurklink al in zijn hand.)*

1

JAAK : Je gaat me hier toch niet alleen laten met dat half lijk.

BEN : Je moet geen schrik hebben, hij zal niet gaan lopen.

JAAK : Dat niet, maar ik wil hier na dat grapje met die chloroform niet alleen zijn met Joris als hij ontwaakt. ALS hij ontwaakt... *(Op dat moment kreunt Joris.)* Oef! Hij leeft nog. *(Ben laat de deurklink los en steekt de zakdoek met chloroform ostentatief in zijn zak.)*

BEN : Natuurlijk leeft hij nog! Help me liever. *(Ben en Jaak zetten Joris recht. Deze probeert hen duidelijk te maken dat zij die prop uit zijn mond moeten halen.)*

JAAK : Misschien moet hij naar het toilet. *(Joris knikt heftig nee.)*

BEN : Bijlange niet, hij wil ons gewoon bedanken omdat alles zo vlot verlopen is.

JAAK : Oh, in dat geval... *(Hij haalt de prop uit de mond van Joris.)*

JORIS : Stelletje idioten, ik...! *(Ben duwt de prop weer in zijn mond.)*

BEN : Wat een ondankbaarheid! *(Joris vraagt weer om de prop uit zijn mond te halen.)* Ga je braaf zijn? *(Joris knikt ja. Ben haalt de prop weer uit zijn mond.)*

JORIS : *(raast verder)* ... had dood kunnen zijn! *(Ben duwt de prop weer in zijn mond.)*

JAAK : Straks stikt hij nog.

(Joris stoot keelklanken uit. Jaak maakt aanstalten om Joris te helpen. Ben is hem voor en bevrijdt Joris weer van de prop.)

JORIS : Ik doe niet meer mee. Ik... *(Weer prop in zijn mond. Weer gesticulerende Joris.)*

JAAK : Ik kan het niet meer aanzien. *(Hij haalt de prop uit Joris zijn mond en legt die op de salontafel of iets dergelijks.)*